

Thuis

Het is een dag als vele andere, niet bijzonder, zeker wanneer je deze vanzelfsprekend vindt, zoals Mira. Elke dinsdagochtend gaat zij naar haar moeder op de koffie. Toch voelt het vandaag anders, wanneer ze onderweg het mooie heuvellandschap met op de achtergrond het bos in zich opneemt. Ze wordt zich plots intens bewust van het feit dat alles anders zal worden als moeder er ook niet meer zal zijn. Wat heeft zij hier dan nog te zoeken? Ofschoon hun gezin vele jaren midden in het dorp woonde, is hun huis in het mooie wat achteraf gelegen gehucht, pas echt thuis geworden.

Ze houdt ervan om vroeg in de morgen de diepe heuvel naar het dal af te rijden en de omgeving gehuld in een deken van dauw te zien. Dan geniet ze van het zicht en begrijpt waarom er zoveel wandelaars komen. Neemt ze de andere route, dan maakt de weg een bocht rondom de kerk, loopt verder langs het kerkhof, om dan de diepte in te duiken bij het bos richting het water.

Deze werd vroeger de slikvijver genoemd, waar zij soms stiekem speelde, ofschoon het streng verboden was. Ook hier blijft 's ochtends nevel lang hangen, waarschijnlijk door de vochtige omgeving. Het ziet er dan zowel griezelig als sprookjesachtig uit.

Dit is voor Mira thuis in de breedste betekenis van het woord, het mooie natuurgebied waar ze haar jeugd heeft doorgebracht. Ze verliet het toen ze eenentwintig was, maar tien jaar later is ze weer in de buurt neergestreken, wensend nooit meer weg te hoeven gaan. Ze is van het landhuis onder in het dal gaan houden, dat haar vader bouwde, die net als zij in dit gebied werd grootgebracht. Een jeugddroom die hij verwezenlijkte en waar hij, met name later na zijn pensioen, zichtbaar van genoot. De grote tuin met hoge bomen en struiken waaronder het in de zomer goed vertoeven is, biedt ook plaats aan een aantal bijenkasten. Het weiland ernaast is in gebruik door schapen. Vader met zijn *gouden handen* was een *alleskunner*, die overal een oplossing voor had.

Nu woont moeder nog maar alleen in het grote huis en werkt nog haast elke dag met plezier tussen haar bloemen en planten. Ze voelt het als een plicht naar vader toe, dat alles blijft zoals hij het zou wensen. Natuurlijk mist zij hem, heel erg zelfs, de stille zorgzame man die haar veel uit handen nam, hoewel zij daar nooit over klaagt. Wanneer ze het moeilijk heeft neemt ze het penseel ter hand en werkt aan een nieuw schilderij, haar passie.

Moeder, een buitengewoon creatief en artistiek persoon met veel hobby's, die altijd tijd voor je vrijmaakt en een goed humeur heeft. Dit jaar wordt ze al tachtig.

Ze kijkt uit naar Mira's bezoek, dan staat koffie klaar, meestal met een stuk vlaai erbij. Dan deelt ze haar nieuwigheidjes, die minder zijn nu vader niet meer met haar de wereld verkent. Het doet goed te weten dat ze er is, haar oprechte bezorgdheid te voelen, en door haar als enige nog kind genoemd te worden.

Hoe fijn is het om nog een thuis te hebben, kon het maar voor altijd zo blijven.

*De plaats waar je veilig bent
voor gevaar kunt schuilen
En als het leven rottig is
even uit kunt huilen*

*plekje waar je kind mag zijn
Troost bij je verdriet
steeds van je gehouden wordt
al denk je soms van niet*

*Thuis is ook waar moeder is
Die altijd voor je vecht
Je rots steeds in de branding is
Haar liefde zó oprecht*

Verhalen als geschenk!

Thuis komt uit de korte verhalenbundel *Heel even*.
Via www.margotheil.nl kunt u zien hoe ik dit en enkele
andere korte verhalen persoonlijk voordraag.

Margot Heil

